

РЕШЕНИЕ

№ 627

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Васил Василев Въззивно търговско дело № 20231001000440 по описа за 2023 година

Производството е по чл.267,ал.1 от ГПК .

Делото е образувано по въззивна жалба от адв. Ц. Д. П. от САК- пълномощник на „Интерпред Еврологистик“ ЕООД, ЕИК 201841054 срещу Решение № 249 от 22.02.2023 г. по т.д. № 2092/2021 г. на VI-17. с-в на СГС,с което са отхвърлени предявените от жалбоподателя против „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД, с ЕИК: 205084545, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Република“, бул. „Шосе Банкя“ № 7, ет. 7, ап. лаборатория 5, искове, както следва: иск с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД за осъждане на „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД да заплати на „Интерпред Еврологистик“ ЕООД сума в размер на 200 000 евро /двеста хиляди евро/, представляваща предоставената за временно ползване парична сума по договор за заем, сключен на 01.06.2018 г., между „Интерпред Еврологистик“ ЕООД, като заемодател, и „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД, като заемател, която подлежи на връщане, както и иск с правно основание чл. 240, ал. 2 ЗЗД за осъждане на „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД да заплати на „Интерпред Еврологистик“ ЕООД сума в размер на 13 912, 50 евро /тринадесет хиляди деветстотин и дванадесет евро и петдесет евроцента/, представляваща неплатена възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.07.2018 г. до 01.01.2021 г., дължима съгласно договор за заем, сключен на 01.06.2018 г., между „Интерпред Еврологистик“ ЕООД, като заемодател, и „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД, като заемател. Поддържа се,че обжалваното решение е незаконосъобразно.В хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд ответникът се е позовавал на

презумпцията, уредена в чл. 109 от ЗЗД и не е представил никакви доказателства за установяване на изпълнението на задължението си по сделката. Не са ангажирани доказателства нито за датата, на която паричната сума от 200 000 евро е заплатена според ответника на ръка на жалбоподателя, нито за датата, на която оригиналният екземпляр на договора за заем, който е предаден на заемотателя е върнат на заемателя. Прието е, че фактът на връщане на предоставените за ползване парични средства преди падежа остава недоказан. Поддържа се, че съдът неправилно е приложил нормата на чл. 109 ЗЗД, приемайки, че установената презумпция не е оборена и чрез тази правна конструкция било доказано, че задължението на „Цегрална ветеринарна лаборатория“ ЕООД към „Интерпред Еврولوجистик“ ЕООД за връщане на предоставената в заем сума от 200 000 евро е погасено към момента и не съществува. Първоинстанционният съд в мотивите си при вземане на решението не е изследвал възможността за неприлагане на презумпцията в конкретната хипотеза, при която оригиналът на документа, удостоверяващ сключения договор за заем, е бил в притежание на ответника още при неговото подписване и преди самият договор да породи правни последици, което изключва приложението на чл. 109 ЗЗД. Поддържа се, че съдът не е взел предвид, че изразеното съгласие на страните да сключат договора не е достатъчно за изпълване на неговия фактически състав. Реалното предаване на заемателя на паричната сума е меродавният момент, в който договорът може да се счита за сключен. В решението си съдът неправилно е приел, че датата на сключване на договора за паричен заем между доверителя ми и ответното дружество е 01.06.2018 г. На тази дата само е постигнато съгласие за сключване на такъв договор, обективно изразено в писмена форма, но към този момент фактическият състав на договора не е завършен. За момента на сключване на договора следва да се приеме датата, на която е извършен първият банков превод, а именно 20.06.2018 г. С разпита на свидетеля С. С. в първоинстанционното производство било установено, че оригиналите на обективизираното в писмена форма съгласие на страните да сключат договор за заем не са се намирали в държане на заемотателя още при подписването им - 01.06.2018 г., а впоследствие са били в счетоводството, което към онзи момент е обслужвало и двете търговски дружества. Към датата на подписване обаче фактическият състав на договора не е завършен и правните последици, произтичащи от него, все още не са се породили - не е било налице парично вземане, което да бъде погасено или да се счита за такова при обективното съществуване на факта, че оригиналът на документа, удостоверяващ вземането по облигационното отношение, е в притежание на ответното дружество. Поддържа се, че по правилата на формалната логика, на които първоинстанционният съд се е позовавал, при придобиването от длъжника на оригинала на документа, удостоверяващ обективно постигнатото съгласие за сключване на договор за паричен заем, още при неговото подписване, се изключва възможността да се погаси задължението, след като такова към онзи момент все още въобще не е породено. Съдебният състав не е изследвал и възможността лишаването на кредитора от оригиналния документ да е с друга цел, различна от погасяване, нито липсата на желание у ищеца за предаване на частния документ с цел погасяване. В случая оригиналът на документа, удостоверяващ вземането на заемотателя не се е намирал изначално в негово

държане, защото такъв не му е предоставян изобщо. Още с подписването и двата оригинала се държат от длъжника с оглед на факта, че управителите- на ищцовото дружество и този на ответното са били в отлични трайни отношения, предполагащи голямо доверие, честност, откритост и уважение. И двете дружества са използвали услугите на едно и също счетоводство, като това се дължи на по-бърз достъп, гъвкавост в отношенията и улесняване на вече създадените и бъдещи отношения между двете дружества. Оригиналите на дълговия документ са се намирали при това счетоводство, поради което ,според жалбоподателя следва да се приеме, че дружеството-жалбоподател е водило счетоводството си редовно и е положило дължимата грижа за своите работи. Поддържа се, че по делото не били ангажирани доказателства ответното дружество да е имало налична в патримониума си сумата, която е в големи размери, за да бъде върната в изпълнение на задължението по сключената сделка. Липсват и доказателства, сочещи тази сума да е била осчетоводявана. С оглед на горното се прави извода, че презумпцията на чл. 109 ЗЗД не следва да намери приложение в случая. Искането за отмяна на решението да бъде отменено и вместо него бъде постановено решение, с което предявените искове бъдат уважени като бъдат присъдени и направените по делото разноски за двете инстанции.

От страна на въззиваемото дружество „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД, ЕИК 205084545 е постъпил отговор на въззивната жалба, в който се оспорва същата. Поддържа се, че е правилен извода на състава на СГС, че тежестта за опровергаване на презумпцията на чл. 109 от ЗЗД е на ищеца, както и че с представените от него доказателства тази презумпция не е опровергана. Неоснователни са доводите във въззивната жалба, че СГС не е изследвал възможността ищецът никога да не е притежавал оригинал на договора за заем от 1 6.2018 г. СГС е изследвал тази възможност и обосновано е приел, че ищецът е разполагал с екземпляр от договора за заем от 01.06.2018 г., тъй като е представил копие от него към исковата си молба. Неоснователни са доводите във въззивната жалба, че СГС не е взел предвид показанията на свидетеля С. С.. Дори напротив - съдът е обсъдил същите в решението си и е приел, че от тях не се установява ищецът да не е върнал доброволно на ответника оригинала на договора за заем. Показанията на свидетеля се основават на това, което му е казал Р. К. и на предположения. Той изрично заяви, че когато е присъствал на срещи между Р. К. и М. П. е стоял настрана и не е слушал разговорите между тях. Следователно няма как свидетелят да знае дали Р. К. е получил от М. П. оригинален екземпляр от договора за заем и при какви обстоятелства К. е върнал този оригинал на П.. Искането за отмяна на решението да бъде потвърдено като бъдат присъдени направените по делото разноски.

Софийският апелативен съд, като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в същата оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна: Първоинстанционното производство е образувано по искова молба от настоящия жалбоподател против въззиваемото дружество. Поддържа се в исковата молба, че на 01.06.2018 г. между него, в качеството му на заемодател, и ответника, в качеството му на заемополучател, е сключен

договор за заем. По силата на този договор на заемополучателя е предоставена за ползване сума в размер на 200 000 евро, като той е поел задължение да я върне в срок до 31.12.2019 г., както и да заплати възнаградителна лихва за времето на ползване на заетата сума, чийто размер е определен на годишна база като основния лихвен процент плюс 0, 25 пункта от главницата. Ищецът посочва, че предоставил на ответника уговорената парична сума с два банкови превода, извършени на 20.06.2018 г. и на 19.07.2018 г. Ответникът не е изпълнил задължението да върне главницата и лихвата до падежа и към момента на сезиране на съда. Иска се да бъде постановено решение, с което ответника бъде осъден да му заплати сумата от 200 000 евро, представляваща дадена такава по договор за заем, сключен на 01.06.2018 г., която подлежи на връщане, както и сумата от 13 912, 50 евро, представляваща възнаградителна лихва, дължима за периода от 20.07.2018 г. до 01.01.2021 г. съгласно договор за заем, сключен на 01.06.2018 г.

Ответникът е оспорил предявените иски. Същият поддържа, че задължението за връщане на предоставената в заем сума е изпълнено от него на 19.12.2018 г. чрез предаване на парични средства в брой от управителя на ответното дружество на управителя на ищеца, който е физическото лице Р. К.. С оглед на изпълнението на задължението по договора за заем ищецът е върнал на ответника неговия оригинал от сключения заемен договор и към момента в негово държане са и двата оригинални екземпляра на този договор. Иска се предявените иски да бъдат отхвърлени като бъдат присъдени направените по делото разноски.

За да постанови обжалваното решение СГС е приел за установено следното от фактическа страна: Между „Интерпред Еврологистик“ ЕООД като заемодател и „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД като заемател, е сключен договор за заем от 01.06.2018 г. който е приложен по делото. По силата на този договор „Интерпред Еврологистик“ ЕООД е поело задължение да предостави на заемателя „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД за временно ползване парични средства в размер на 200 000 евро, а заемателят е поел задължение да върне предоставената му в заем сума по указана от заемодателя сметка в срок до 31.12.2019 г. По делото не е спорно, че заемателят „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД е получил парични средства в размер на 200 000 евро от „Интерпред Еврологистик“ ЕООД в изпълнение на уговореното в писмения договор от 01.06.2018 г. Посоченото обстоятелство се установява и от представеното по делото извлечение от банкова сметка, от което е видно, че на 20.06.2018 г. е извършен банков превод на сума в размер на 100 000 евро от банкова сметка на „Интерпред Еврологистик“ ЕООД по банкова сметка на „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД на основание договора за заем. От банковото извлечение от 19.07.2018 г. се установява, че на 19.07.2018 г. е извършен втори банков превод на сума в размер на 100 000 евро от банкова сметка на „Интерпред Еврологистик“ ЕООД по банкова сметка на „Централна ветеринарна лаборатория“ ЕООД на основание договора за заем. По делото е разпитан свидетеля С. С. С., който в периода м. октомври 2017 г. до лятото на 2020 г. е работил в дружеството-жалбоподател като шофьор на управителя Р. К.. Свидетелят установява, че първоначално отношенията между управителите

на двете дружества било много добри,но впоследствие се влошили.Свидетелят установява,че от Р. К. е чул за фирмен заем от 200 000 евро,който К. е дал на управителя на въззиваемото дружество,че от м. август на 2018г. двамата управители не са се виждали,че К. не е казвал на свидетеля заема да му е върнат.Свидетелят установява,че К. държал плащанията да бъдат извършвани по банков път и счетоводството да се води стриктно.Свидетелят установява,че е присъствал на срещи между двамата управители,но е стоял в страни и не е слушал разговорите. В съдебно заседание от 09.11.22г. на съда от ответника са предоставени за констатация два броя оригинали на договора за заем от 01.06.18г. преписи от които се намират по делото на лист 60 и 61.

За да постанови обжалваното решение и отхвърли предявения иск съдът е от правна страна е приел,че по делото е установено сключването на договора за заем от 01.06.18г. и предаването на сумата 200 000 евро, която е предмет на договора. По силата на договора за заем в тежест на заемателя „Централна ветеринарна лаборатория” ЕООД е възникнало задължение да върне на заемотателя получената в заем сума, която е в размер на 200 000 евро, като падежът на това срочно задължение съгласно уговореното между страните в чл. 3, ал. 1 от договора е 31.12.2019 г. Ответникът е направил правопагасяващото възражение, че е изпълнил задължението за връщане на предоставените за ползване парични средства, което е станало на 19.12.2018 г. За доказване на това обстоятелство тази страна не е ангажирала доказателства за извършеното предаване на парични средства от 200 000 евро, но се позовала на разпоредбата на чл. 109 ЗЗД. В чл. 109 ЗЗД е предвидено, че едно задължение се смята погасено, ако частният документ за него се намира у длъжника, освен ако се докаже, че не му е върнат доброволно. Съдът е приел,че с посочената норма е установена оборима презумпция, че едно задължение се счита погасено при осъществяване на един факт, който е частният документ за него да се намира в държане на длъжника. Под частен документ за задължението следва да се разбира този документ, от който е възникнало конкретното парично задължение.Оборването на тази презумпция е в доказателствена тежест на кредитора, който трябва да установи при условията на пълно и главно доказване, че документът за дълга не е върнат доброволно. Документът, от който произтича задължението на ответника да върне на ищеца предоставената в заем сума в размер на 200 000 евро, е договора за заем, сключен на 01.06.2018 г. Следователно именно този договор представлява документ за дълга по смисъла на това понятие, използван в чл. 109 ЗЗД. По делото не е спорно, че този договор за заем е подписан в два еднакви оригинални екземпляра по един за всяка от страните. Изявления за осъществяване на това обстоятелство са направени от представител както на заемателя, така и на заемотателя в съдържанието на самия договор, под което те са се подписали. В съдебното заседание, проведено на 09.11.2022 г., от ответника са представени оригиналите на двата различни документа, обективиращи договора за заем от 01.06.2018 г., като от съда е направена констатация, че оригиналите отговарят на представените по делото преписи на документите,поради което съдът е приел, че в производството е доказано, че и двата оригинални екземпляра на договора за заем се намират в държане на това дружество, имащо качеството на длъжник на това задължение.Поради това и предвид факта,че договорът за заем представлява документ за

дълга, съдът е приел, че в отношенията между ищеца и ответника по изпълнение на задължението, което е предмет на предявения главен иск, приложение намира презумпцията на чл. 109 ЗЗД и въз основа на нея съдът е длъжен да приеме, че задължението, което е възникнало за „Централна ветеринарна лаборатория” ЕООД към заемото на „Интерпред Еврологистик” ЕООД да върне предоставената за ползване сума в размер на 200 000 евро е погасено към момента. Съдът е приел, че по делото не са ангажирани доказателства, оборващи законовото предположение за погасяване на задължението, както и в подкрепа на твърдението на управителя на дружеството-жалбоподател, че оригинален екземпляр на договора за заем от 01.06.2018 г. изобщо не е предаван при неговото сключване. По делото не са представени и доказателства, от които да е видно и това, че единият от оригиналните екземпляри на договора за заем от 01.06.2018 г. не е върнат по доброволен начин на ответника. Съдът е приел, че от показанията на разпитания свидетел не е установено в колко екземпляра е сключен договора за заем, дали единият от тях е предаден на кредитора на задължението „Интерпред Еврологистик” ЕООД и конкретни обстоятелства, отнасящи се до връщането на единия екземпляр на договора за заем от ищеца на ответника и до начина, по който е станало това. Съдът е направил логическия извод, че кредиторът „Интерпред Еврологистик” ЕООД, който е търговско дружество и следва да води счетоводството си редовно, не би се снабдил с екземпляр от документ, който обективира сключен от него с друго дружество договор за заем, от който документ в негова полза възниква вземане за получаване обратно на дадената за временно ползване парична сума, която не е в малък размер. Съдът е взел предвид факта, че към исковата молба самия ищец е представен препис от договор за заем, който е направен от един от екземплярите на оригиналния договор, което прави до някаква степен вероятен факта, че единият оригинал на договора е бил предаден на кредитора на задължението за връщане на заемната сума така, както е посочено в неговото съдържание. Поради това съдът е направил извода, че по делото при прилагане на презумпцията на чл. 109 ЗЗД е доказано, че задължението на „Централна ветеринарна лаборатория” ЕООД към „Интерпред Еврологистик” ЕООД за връщане на предоставената в заем сума от 200 000 евро е погасено, с оглед на което е отхвърлил предявения иск. На същото основание съдът е отхвърлил и акцесорната претенция за заплащане на лихва за исковия период.

Софийският апелативен съд счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Атакуваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът е обвързан от направените от жалбоподателя оплаквания в жалбата.

Поддържа се, че обжалваното решение е незаконосъобразно, поради това, че в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд ответникът се е позовавал на презумпцията, уредена в чл. 109 от ЗЗД, но не е представил никакви доказателства за установяване на изпълнението на задължението си по сделката. Настоящия състав счита, че за прилагането на презумпцията в чл. 109 от ЗЗД, от страна на позоваващия се на нея, не е необходимо ангажирането на други доказателства за заплащане на дълга. Разпоредбата на

[чл. 109 ЗЗД](#) създава оборима презумпция, че когато дълговият документ е в държане на длъжника, той е погасил вземането, освен ако не се докаже, че документът не е върнат доброволно. Предпоставка за приложимост на презумпцията е факта на осъществяване от длъжника държане на частния документ. В настоящия случай, не се спори между страните, че и двата оригинални екземпляра на договора за заем се намират в държане на длъжника /въззвиваемото дружество/, а и това обстоятелство е установено от съда в съдебното заседание от 09.11.22г. ,в което от ответника са предоставени за констатация два броя оригинали на договора за заем от 01.06.18г. преписи от които се намират по делото на лист 60 и 61. Държането на дълговия документ и позоваването на погасяване на задължение е предпоставка за приложение на презумпцията без да е необходимо да бъдат ангажирани други доказателства за погасяването. Законната презумпция размества доказателствената тежест и обръща тежестта на доказване, което в случая означава ,че за да бъде уважена претенцията на заемотателя, същият следва да ангажира доказателства, че договорът за заем не е върнат доброволно. По делото не е налице спор, че договорът за заем е изготвен в два екземпляра и че същите към 09.11.22г. се намират у ответника-заемотел. От страна на заемотателя-настоящ жалбоподател твърдения за недоброволно връщане на единия от договорите за заем не са направени както с допълнителната искова молба, така и в последващото разглеждане на делото. Предвид на това съдът счита, че законосъобразно в обжалваното решение първоинстанционния съд е приложил законната презумпция.

Поддържа се от жалбоподателя, че съдът е постановил обжалваното решение без от страна на ответника да са ангажирани доказателства за датата, на която паричната сума от 200 000 евро е заплатена според ответника на ръка на жалбоподателя и за датата, на която оригиналният екземпляр на договора за заем, който е предаден на заемотателя е върнат на заемотеля. Съставът на САС счита, че при наличието на законната презумпция по чл. 109 от ГПК не е необходимо да бъдат ангажирани посочените доказателства. Законодателят е възприел решението, че простото държане от страна на длъжника на документа, от който произхожда дълга навежда извод за погасяване на същия. При този законодателен подход липсва каквото и да било законово или житейско основание да се иска да бъдат допълнително представени доказателства за връщане на сумата или разписка за датата ,на която оригиналът е върнат на длъжника. Разпоредбата на чл. 109 въвежда предположението, че държателят на документа е носител на установените с него права или задължения. Физическата липса на документа у кредитора ,от когото документа не е отнет по престъпен начин, налага извода, че задължението произхождащо от документа е погасено. Предвид законната презумпция липсва и законово или логическо основание длъжникът да иска разписка за връщане на сумата при положение, че му се връща оригинала на документа на дълга.

Поддържа се, че първоинстанционният съд в мотивите си при вземане на решението не е изследвал възможността за неприлагане на презумпцията в конкретната хипотеза, при която оригиналът на документа, удостоверяващ сключения договор за заем, е бил в притежание на ответника още при неговото подписване и преди самият договор да породи

правни последици, което изключва приложението на чл. 109 ЗЗД. Съставът на САС счита, че СГС правилно е интерпретирал доказателствата, от които е направил крайния извод в решението. Твърдение, че жалбоподателят изначално не е притежавал оригинален екземпляр от договора е направено в допълнителната искова молба представена на 14.03.22г. В същата се поддържа, че управителят на дружеството-кредитор е предоставил подписаните само от него двата договора за заем на управителя на дружеството заемател, който не му върнал подписан единия екземпляр. С оглед на това се поддържа, че не може да бъде приложена презумпцията на чл. 109 от ЗЗД, поради това, че екземпляр от договора не му е върнат доброволно.

Съдът счита, че дори и при такова развитие на отношенията между страните не може да се направи извод, че е оборена презумпцията по чл. 109 от ЗЗД. След като управителят на жалбоподателя е предоставил доброволно двата оригинала на договора за заем на управителя на дружеството-заемател, което определено е било продиктувано от близките отношения между тях, то същия доброволно се е лишил от възможността да релелира правата си по договора при неизпълнение на същия. При това доброволно предоставяне и на двата екземпляра от договора на длъжника, съдът счита, че не може да се приеме, че е налице „недоброволност“ по смисъла на чл. 109 от ЗЗД. Предоставянето и на двата екземпляра от договора за заем на управителя на заемателя житейски противоречи на стриктното водене на счетоводството на ищцовото дружество /по показанията на св. С./.

Поддържа се в жалбата, че двете дружества са използвали услугите на едно и също счетоводство. От това твърдение в жалбата не е направен извода, че евентуално от това едно и същото счетоводство управителят на ответното дружество евентуално е взел втория оригинал на договора без съгласието на управителя на дружеството-заемодател, нито пък в тази връзка са направени никакви доказателствени искания.

В жалбата се поддържа, че в обжалваното решение съдът не взел предвид показанията на св. С. С. подробно посочени по-горе. Съдът счита, че правилно съдът не е дал вяра на показанията на този свидетел. На първо място този свидетел е работил като шофьор на управителя на ищеца и според самия свидетел двамата са били в близки отношения, което оставя съмнение в показанията на същия. От друга страна свидетелят е установил, че е присъствал на срещи между двамата управители и не е слушал разговорите им /лист 120/, поради което и не би могъл да установи естеството на тези разговори. Установеното от свидетеля не може да бъде ценено като доказателство по делото, предвид на това, че същият представя пред съда това, което е чул от своя работодател.

Съдът счита, че липсата на доказателства за осчетоводяване на сумата от двете дружества и нарушението на разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от Закона за ограниченията на плащанията в брой е несъотносимо по делото предвид предмета на спора.

С оглед гореизложеното обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

Предвид решението по спора и на основание чл. 78, ал. 3 във връзка с чл. 273 от ГПК дружеството-жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати на виззираваното дружество

направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 23 348лв.С представения договор за правна защита от 05.05.23г. е договорана посочената сума,за която е посочено,че е изцяло платена при сключване на договора.

Така мотивиран Софийският апелативен съд

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 249 от 22.02.2023 г. по т.д. № 2092/2021 г. на VI-17 с-в на СГС.

Осъжда „ „Интерпред Еврологистик" ЕООД, ЕИК 201841054,със седалище и адрес на управление гр.София,жк“Драгалевци“,бул.“Черни връх“№226а,ет.4,ап.19 да заплати на „Централна ветеринарна лаборатория” ЕООД, с ЕИК: 205084545, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Република”, бул. „Шосе Банкя“ № 7, ет. 7, ап. лаборатория 5 направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 23 348лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба при условията по чл.280,ал.1 от ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____